

— 'Απέθανε καὶ ἐτάφη. Ἡ κόμησσαι εἶνε χήρα πρὸ τριῶν ἐτῶν.

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχει;

— Δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ τὴν ἐρωτήσω. Φαίνεται πολὺ νέα, ἀλλὰ θὰ πλησιάζῃ εἰς τὰ τριάντα.

— Εἶνε εὐμορφη, δὲν εἶν' ἔτσι; γιὰτὶ μόνον ἀπὸ μακρὰν τὴν εἶδα.

— 'Εγὼ τὴν εἶδα ἀπὸ πλησίον, ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ἔξέρω τί νὰ 'πῶ. Εἶν' εὐμορφη ἢ ἀσχημη δὲν ἔξέρω καλὰ - καλὰ. Σὰς βεβαίῳ ὅμως, ὅτι γοητεύει ἐκεῖνον, ποῦ τὴν πλησιάζει. Παρ' ὀλίγον κ' ἐγὼ νὰ συλληφθῶ. Εἶνε γόησσα.

— Καὶ ἐκκεντρικὴ γόησσα. Λέγουν ὅτι ζῇ πολὺ ἰδιοτρόπως.

— Καὶ δὲν ἔχουν ἀδικον. 'Ξέρω πολλοὺς οἱ ὅποιοι θὰ τὴν νομίσουν γιὰ τρελὴν. 'Αγαπᾷ πάρα πολὺ ὅλα τ' ἀνδρικὰ γυμνάσια. Κυνηγεῖ, σκοπεύει περίφημα μὲ τὸ πιστόλι, καὶ εἶνε ἀριστος ξιφομάχος.

'Ολα ὅμως αὐτὰ δὲν τὴν ἐμποδίζουν νὰ γίνῃ πάλιν ἡ λεπιοτέρα καὶ ἀγαπητοτέρα γυνή. 'Ενδύεται θαυμασία καὶ περὶ εἰς τὸ γοῦστο καὶ τῆς Παρισιναῖς αὐταῖς.

Πρέπει νὰ τὴν ἰδῇτε σπῖτι της ὅταν ἔχῃ ἐορτὴ καὶ δέχεται τοὺς φίλους της. Εἶνε μεγάλη κυρία ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ἔχει πνεῦμα, ὥστε καὶ νὰ πωλήσῃ. 'Ολα τὰ ἔξέρει: μουσικὴν καὶ ζωγραφικὴν καὶ ἂν ἤθελε νὰ γράφῃ μυθιστορήματα καὶ κωμωδίας, βέβαια τὰ βιβλία της ἤθελον τύχει μεγάλης υποδοχῆς.

— Λογία, μ' ἄλλους λόγους.

— 'Α, μπά. Εἶνε ἡ ἀπλουστερά γυνὴ ἀπ' ὅσας ἐγνώρισα. Μιὰ φορὰ μόνον ἂν τῆς μιλήσετε θὰ συμμερισθῇτε τὴν γνώμην μου. 'Αλλὰ πῶς ἔτυχε νὰ μὴ πηγαίνετε σπῖτι της, ὅλοι σας οἱ φίλοι πηγαίνουν.

— Εἰς τοὺς χοροὺς της; Δὲν μὲ ἀρέσουν πολὺ αὐταὶ αἱ διασκεδάσεις. Βαρύνονται τὸν θόρυβον τοῦ χοροῦ.

'Ἐπειτα συνέχισα.

ΑἰΣΩΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ [Συνέχεια]

'Ο ξένος ἐκάμφθη μᾶλλον ὑπὸ τοῦ γοήτρου τῶν δύο μελανῶν ὀφθαλμῶν ἢ ὑπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ροδίνου της στόματος, καὶ ἔμεινε. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ πενθερὰ της, ἡ μόνη σύντροφος ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ φυσικὸς καὶ ἀγρυπνος φύλαξ τῆς ὑπολήψεως τοῦ υἱοῦ της, δὲν εἶδε μὲ καλὸν ὄμμα τὴν ἀκαίρουν ἐκείνην φιλοξενίαν καὶ ἔκαμε πρὸς τὴν νύμφην της τὰς δεούσας παραστάσεις. 'Αλλ' ἡ νέα Πλακιώταινα, προσβληθεῖσα καιρίως, ἀπήντησεν ἀποτόμως πρὸς τὴν γράϊαν, ἀφύκτως δὲ θὰ ἐξερρηγνύετο μετὰ πατάγου τρομερὰ οἰκογενειακῇ θύελλᾳ, ἀνευ τῆς παρουσίας τοῦ ξένου.

Τὰ μετὰ ταῦτα καλύπτει βαθὺ τὸ ἔρεβος τῆς νυκτός, ἡ μᾶλλον τῶν νυκτῶν,

διότι εἶνε βεβαιωμένον ὅτι ὁ Ἀθηναῖος κύριος ἔμεινε δύο ἡμερὸνυκτα ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ κουμπάρου, τίς οἶδεν ὑπὸ τίνων πειθόμενος λόγων. Τὸ πρᾶγμα ἐσκανδαλίσσε μέχρι φρενήτιδος τὰ σεμνότυπα γερόντια τῆς γειτονιάς, ἐπὶ συνεχεῖς ἐσπέρας ἔχοντα ἀντικείμενον συνδιαλέξεως τὴν ἀρετὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, καὶ προσπαθοῦντα, διὰ κακεντρεχοῦς ἀναδρομῆς εἰς τὸ παρελθόν, νὰ καταδείξωσιν ἀξίαν οἴκτου τὴν τύχην καὶ τὸ μέτωπον τοῦ Πλακιώτη. Δύο πράγματα συνέβαλον κυρίως εἰς τὴν κραταίωσιν τῶν ὑπονοιῶν τοῦ κόσμου: πρῶτον, σοβαρὰ τις ἔρις μεταξὺ νύμφης καὶ πενθερᾶς, ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα ἐπισυμβᾶσα, καθ' ἣν, ὡς ἐνωτίσθησαν οἱ γείτονες, πολλάκις ἐπανεληφθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀθηναίου κυρίου μετ' ἀπειλῶν καὶ ὕβρεων, καὶ δεύτερον, ἡ μετὰ ἐννέα μῆνας ἀκριβῶς γέννησις τῆς Βασιλικῆς, τὴν ἔκτακτον καλλονὴν τῆς ὁποίας ἀπέδιδον εἰς ξένην ὅπως ἐπέμβασιν. 'Εν τῷ μεταξὺ ἡ μήτηρ τοῦ Πλακιώτη εἶχεν ἀποθάνει.

Καὶ πιθανὸν νὰ μὴ ἔχωσιν ἀπολύτως ἀδικον καὶ ἁκαὶ γλῶσσαι τῆς πολίχνης. Ἡ ἀρετὴ τῆς γυναικὸς εἶνε τι εὐθραστότερον ὕαλου, διότι στηρίζεται ἐπὶ τῆς καρδίας, εὐμαλακτοῦ καὶ εὐενδότου, ἀντίρροπος τῆς φυσικῆς ὁρμῆς, τόσῳ δυσκαταβλήτου παρὰ τοῖς ζῴοις. Καὶ ὅμως, ἐὰν ἡ τιμὴ τοῦ ἀνδρὸς ἐτίθετο ὑπὸ τῆς κοινωνίας εἰς ὁ μέρος ἐδρεῖται ἡ τῆς γυναικὸς, οὔτε εἰς τίμιος ἀνὴρ θὰ ὑπῆρχεν. 'Ὅσῳ ἰσχυρὰ καὶ διαρκὲς εἶνε ἡ πρὸς τὴν φύσιν πάλῃ, ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ὀλίγαι γυναῖκες ὑπείκουσιν εἰς τὸ καθήκον· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν θὰ κατίσχυε μέχρι τέλους, — καὶ κατὰ τοῦτο, νομίζω, ἡ γυνὴ εἶνε ὑπερτέρα. Ὑπὸ τοὺς σημερινούς κοινωνικοὺς ὅρους, μία τιμὴ γυνή, ἀξίζει ὅσον χίλιοι τίμιοι ἀνδρες.

Διὰ τοὺς παραδεχομένους, ὡς εἶπον, τὸ κληρονομικὸν τῶν διαθέσεων, ἡ πρὸς ἀνώτερα τῆς σφαίρας ἐν ἣ ἐγεννήθη ἔμφυτος κλίσις τῆς Βασιλικῆς, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐλέγχῃ τὴν ἐκ μεγάλων καταγωγῆν της. Τοῦτο, οἶονεὶ ἀναγνωρίζων καὶ ὁ Λέων, πολλάκις, εἰς στιγμὰς θαυμασμοῦ τῇ ἀπέτεινε χάριν ἀστεϊότητος, τὴν ἐρώτησιν:

— Καλὲ τοῦ Κωνσταντῆ τοῦ Πλακιώτη κόρη εἶσαι σύ;

— 'Ὅχι! ἀπῆντα ἡ Βασιλική, διὰ τόνου ἐξαισίου εἰρωνικοῦ, ἐν ᾧ ἐφώτιζε τὴν μορφὴν της χαρακτηριστικὸν μειδίαμα. Φεῦ! ἦτο τόσῳ βεβαίᾳ περὶ τούτου ἡ πτωχὴ παιδίσκη...

'Εν μέσῳ τοῦ βίου τῆς κραυγῆς καὶ τῶν ἡδονῶν, τὸν ὅποιον ἦγεν ἀσώτως ὁ Λέων, συχνάκις, ὡς χρυσὴ ἀκτὶς διαπερῶσα τὰ σκότη, ἐπῆρχετο ἡ ἀνάμνησις τῆς ἑλληνίδος παρθένου καὶ μετέβαλλε τὴν λάλον εὐθυμίαν του εἰς ῥέμβην σιωπηλὴν εἶτε ἐν μέσῳ ἐπειρῶν, εἶτε ἐν μέσῳ φίλων εὐρίσκομένου. Ἦτο γεγονὸς πλεόν ὅτι διὰ τὴν ὠραίαν κορασίδα ἡσθάνετό τι ἀγνόητον τῶν χαμηλῶν αἰσθημάτων, ἐν οἷς ἐκυλίστο ἀπὸ τινος, ὡς ἐν βορβόρῳ ἡ ἀ-

φελὴς ἀλλὰ θαμβοῦσα ἐκείνη καλλονή, κατάρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἄδολον στοργήν, ἐιλικρινὲς ἐνδιαφέρον εἰς τὸν σχεδὸν ἐκφυλισθέντα ἀνθρωπὸν τοῦ κόσμου. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐνίοτε, ὁσάκις ἐν ῥέμβῃ μονήρῃ ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτοῦ ἡ Βασιλικὴ περίχρυσος καὶ περικαλλὴς, μέ τὴν αἴγλην τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἐρυθρᾶς ἀντανάκλασεως, ὡς εἶδεν αὐτὴν τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐρυθρᾷ αἰθούσῃ, ὑπὸ το φῶς τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἔφρισεν ἐκ πόθου, ἀναλογιζόμενος πόσον θὰ ἐγίνετο ὠραῖον τὸ πλάσμα ἐκεῖνο μετὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη... Πλὴν ταχέως ἀπεδίωκε τὴν ζωηρὰν ἀνάμνησιν καὶ τὰς τολμηρὰς περὶ τοῦ μέλλοντος εἰκασίας, ἐπανερχόμενος εἰς σκέψεις γαλήνης, οἷας ἐνέπνεεν αὐτῷ τὸ ἀγνὸν πρὸς τὴν κόρην αἰσθημα, ὅπως ἀδελφικόν, ὡς τὸ ἐνόμιζε, καὶ ἀμυγῆς πάσης ὑστεροβουλίας.

Σκέψις τις, τὴν ὁποίαν ἀνεκύκλου συνήθως καθ' ἑαυτόν, σχέδιον μερίμνης καὶ προστασίας ὑπὲρ τῆς ἀναδεκτῆς τῆς μητρὸς του, πολλάκις τὸν ἐκράτει ἀγρυπνον τὴν νύκτα, καὶ τὸν ἐβασάνιζε, περίπλοκον, φρίνεται, καὶ δυσεπίτευκτον. 'Αλλὰ δὲν ἐπέμενε καὶ πολὺ. Ὁ Λέων ἦτο ἐκ τῶν χαρακτήρων ἐκείνων, αἵτινες ἀνευ πείσεως καὶ ἀντιστάσεως, οὔτε ἰσχυροὶ εἶνε οὔτε ἐνεργητικοί· ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονὴ ἀναδείκνυται παρ' αὐτοῖς ἐξ ἀντιλογίας, ὅπως εἰς τὰ παιδιὰ. Ὁ Χορτίδης τῷ ἔλεγε συνήθως: «Ὅταν με φυσᾷ ἡ θύρα, ἀρκεῖ νὰ σοῦ εἶπω νὰ τὴν ἀφήσῃς ἀνοικτήν, διὰ νὰ τὴν κλείσῃς ἀμέσως» ἀπαράλλακτα μεταχειρίζονται καὶ τα μωρά.

Οὕτως ἔβαινον τὰ πράγματα ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἡρεμον κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ εὐτυχῇ. Ἡ τύχη τῶν ἡρώων μου θὰ ἔμενεν ἰσῶς ἐπὶ πολὺ ἀμφίβολος καὶ ἀόριστος, ἐὰν δὲν ἐπῆρχετο γεγονός τι, ἐν καὶ ἡμῖς ἔτος μετὰ τὴν πρόσληψιν τῆς Βασιλικῆς, τὸ ὅποιον ἐπέσπευσε τὰς ἀποφάσεις καὶ μετέβαλεν οὐσιωδῶς, ἡ μᾶλλον διηυκρίνησε τὰ αἰσθηματὰ τοῦ Λέοντος.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ κύριος Μιχαὴλ Ρόδιος ἐώρταζε διὰ μεγάλου χοροῦ τὰ γενέθλιά του. Τὸ γνωστὸν ἡμῖν παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος μέγαρον, ἀπήστραπτε φαιδρῶς ἐκ τῶν φώτων, καὶ φθόγγοι μουσικῆς, κατισχύοντες τοῦ θορύβου καὶ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, ἔφθονον μέχρι τῶν θαμιστῶν τοῦ ἀπέναντι καφείου, αἵτινες εἰς τὸ ὑπαιθρον καθήμενοι ἀπῆλυνον τῆς ὠραίας ἀπτικῆς νυκτός. Οἱ πλεῖστοι τούτων ρομαντικοὶ νέοι καὶ μετεωροκόποινες, διότι δὲν εἶχον τὰ μέσα νὰ ἦνε ὑλικώτεροι, πτωχοὶ καὶ ἀσχημοί, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ θύραι τοῦ μεγάλου κόσμου ἦσαν κεκλεισμέναι, διέκοπτον τὴν μακαρίαν ὀνειροπόλησιν καὶ ἐθεώρουν μετὰ ζήλοτύπου ὁμματος τὰς πολυτελεῖς ἀμαξίας τῶν πλουσίων, αἵτινες κατέφθονον ἀλλεπάλληλοι ἡδὴ ἀπὸ τῆς ἐνάτης. 'Ὅ, τι ἔξοχον ἐνέκλειεν ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα ἐν τῷ πλούτῳ, ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐν τῇ διπλωματικῇ, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐν τοῖς γράμμασιν, ἐσταμάτησεν ἐκεῖ, ὑπὸ το ἀρχαιοπρεπὲς περίστυλον τοῦ μεγάρου καὶ πρὸ τῆς χρυσοτεύκτου πύλης, ἀνῆλθε τὰς μαρμαρίνας καὶ

ταπητοστρώτους βαθμίδας, τὰς διηκούσας διὰ χρυσοῦ καὶ βελουδίνου ἐρείσματος, ἐθαύμασε τὸν φιλόκαλον κόσμον τοῦ προδρόμου μέτας λαμπρὰς τοιχογραφίας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἐξεχύθη δ' ἐκείθεν εἰς τὰς εὐρείας καὶ φωταυγεῖς αἰθούσας, τὰς πλήρεις ἀνθῶν καὶ καλλωνῶν. Ὡ αἰκαλλοναί! πῶς ἤστραπτον θαυμάσιαι ὑπὸ το φῶς των λαμπτήρων καὶ τῶν κηρίων, ἀντανακλόμενον πανταχοῦ ἐπὶ τῆς στιλβηδόνος τοῦ πέριξ πολυτελοῦς διακόσμου· πῶς ἀνεδεικνύοντο ἐν τῇ μέσῃ τῆς αἴγλης τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ποικιλίας, ὑπὸ τας πλουσίας ἐσθῆτας καὶ τοὺς τιμίους λίθους, ἀποπνέουσιν μεθυστικὴν εὐωδίαν, ὥς ὄντα ἄλλου κόσμου, ἄτινα συνήγειρεν ἐκεῖ ἡ μαγεία τῆς μουσικῆς.

Ἀλλ' ἡ Βασιλικὴ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπερεῖχε πασῶν, τὸ κάλλος τὸ ἄμεμπτον καὶ τὴν χάριν τὴν ἀμίμητον. Ἦτο περιβεβλημένη τὴν ἐθνικὴν στολὴν, κατὰ τὸ σύνθημα, τηλαυγὴς ὡς ἀστὴρ ἐκ τῆς μετὰ τῆς, τοῦ χρυσοῦ καὶ των ἀδραμάντων. Ὁ Λέων εἶχεν ἐπιμεληθῇ ἰδιαζόντως τῆς πολυτελοῦς ἐκείνης περιβολῆς, αὐτὸς παραγγείλας ἐν Καλάμικι τὴν ἐρυθρὰν μεταξίνην ἐσθῆτα, αὐτὸς φροντίσας περὶ τοῦ κομποῦ διαδήματος, αὐτὸς ἐκλέξας τὰ πέδιλα, ἀκόμη καὶ τὰ χειρόκτια. Πλουσίως λοιπὸν καὶ ἐπιχαρίτως ἐνδεδυμένη, καλλονὴ ὑπέροχος, καταγοητεύουσα διὰ τῶν εὐγενῶν καὶ οἰκείων τρόπων, δὲν ἐδύνατο νὰ ἦνε παρὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς καὶ τῆς κοινῆς ὁμιλίας. Εἰς ὅλους τοὺς κύκλους, πάντες ἔκρινον ἀναγκαῖον ἀνταλλάσσειν μεταξὺ ἄλλων καὶ τας περὶ τῆς Βασιλικῆς κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις των. Αὐτὸς ὁ σοδαρὸς καὶ ἐπίσημος κύκλος ἐξ ὑπουργῶν, διπλωματῶν, ἀνωτέρων στρατιωτικῶν, ὁ συγκροτούμενος πάντοτε περὶ τοῦ γλυκέος καὶ μελιχίου πρωθυπουργοῦ, συχνάζοντος παρὰ τῇ ἡγαπημένῃ του Ροδίῳ καὶνωχλῶς ἐξηπλωμένου ἐπὶ τῆς καθέδρας του, ἔλαβεν ἐπὶ τινὰ χρόνον θέμα ὁμιλίας τὴν περικαλλῇ Μεγαρίδα, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι εἶχον ἐπιδαψιλεύσει θωπείας καὶ ἐπαίνους.

Εἰς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου πρὸ πάντων, φέρων ἀκόμψως τὸ μέλαν κολόβιον, ἀλλ' ἐπιδεικνύων αὐταρέσκως τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἦτο πλήρης λάλου ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ὠραίας παιδίσκης· ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀναλάμπον τὸ θεῖον τῶν προγόνων κάλλος καὶ εἰς τὸ εὐσταλὲς ἀνάστημα καὶ το εὐκόλον στῆθος ἔβλεπεν ἐνσωματωμένην τὴν ἰδανικὴν τελειότητα τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἐν τέλει προὐκάλει τὸν Φαλμεράδερ, καίτοι νεκρὸν πρὸ πολλοῦ, νὰ ἔλθῃ ἐν Ἀθήναις, νὰ ἴδῃ τὴν Βασιλικὴν καὶ κατόπιν νὰ εἴπῃ ἂν οἱ Ἕλληνας ἐξεφυλίσθησαν ἢ ὄχι. — Τότε κάποιος ἐκ τῶν στρατιωτικῶν, διακρινόμενος ἐπὶ δικτικῇ εὐφυλογίᾳ, ἐξήνεγκεν ὑπαινιγμοῦς τινας, ἀμφισβητοῦντας τὴν ἀγνότητα τοῦ ὑπὲρ τῆς κόρης ἐνθουσιασμοῦ τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου, καὶ ἐν ᾧ οὗτος ἠτοιμάζετο νὰ παντῆσῃ εἰς τὸ πείραγμα, ἐπιμαρτυρούμενος τοὺς κλασικούς, τὸν καθησύχασεν

ὁ μακαρίτης πρωθυπουργὸς διὰ τῆς συνήθους του φράσεως :

— Μὴ χάνεσαι! δὲν τα πιστεύουμε 'μεῖς αὐτά!

Πλὴν ἄλλου ἄλλοι ἄλλως ὠμίλουν περὶ τῆς ἀναδεκτῆς τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἐὰν πλησιάζωμεν ἐπὶ παραδείγματι τὸν ὁμίλον ἐκείνον τῶν κομποῦν καὶ φιδρῶν νέων, ὁ ὁποῖος κατηρτίσθη ἐν γωνίᾳ τινὶ ἀπομεμακρυσμένη τῆς αἰθούσης τοῦ χαρτοπαιγνίου, θάκούσωμεν γλώσσαν τομηρὰν καὶ ἄσμενον. Τινὲς τῶν κυρίων τούτων μᾶς εἶνε ἤδη γνωστοί· ὁ Χορτίδης, ὁ Ἀστεριάδης, ὁ Φίλιππος Καλάτος, καὶ ἄλλοι μὲ ἐνδοξώτερα ὀνόματα, ἀλλὰ φυλοτότερα καρδίαν.

— Χωρὶς τ' ἀστεῖα τόρα. . . ἐκείνη ἡ μικρὴ εἶνε καλλίτερη ἀπὸ ὅλες τῆς μεγάλαις· ἔλεγεν ὁ Χορτίδης.

— Ὡ! δὲν ἔχει ἀμφιβολίαν, κομματὶ θεός! ἀνέκραξεν ἐνθέρμως μεϊράκιον δεκαεξαετής, ἀληθῶς τεθαμβωμένον ἐκ τῆς καλλονῆς, ἥτις ὡς μάγος ὀπτασία τῇ ἐπεφάνετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Καὶ εἶχε δίκαιον! πῶς εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ γυνὴ τῇ προσεμειδίᾳ ὑπὸ πέπλον ἀκόμη, ὡς Ἰσις μυστηριώδης, ἄγνωστα ὑπὸ σκηνῶν, νὰ μὴ τον σαγηνεύσῃ ἡ θεὰ δωδεκαετοῦς παρθένου, τόσῳ ὠραίας, ταῦτά ἴσως πασχούσης καὶ αἰσθανομένης;

— Σοῦ ἀρέσει πολὺ, Φωκίον! καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος φαίνεται! τῇ ἀπῆντησεν ὁ ἐξ ἀδελφός του, κατὰ τι μεγαλήτερος, ἐκπέμπων νέφος καπνοῦ.

— Καλ' αὐτὴ ἀρέσει σ' ἐμὰς τοὺς μεγάλους, καὶ σ' ἐσᾶς τοὺς μικροὺς δὲν θ' ἀρέσῃ; εἶπεν ὁ Ἀστεριάδης, καὶ πάντες ἐγέλασαν μὲ τὸ λυπηρὸν καὶ θρηνηδὲς τοῦ ὕφους. Ἀφύκτως ἰσχυρὸν πάθος θὰ ἐκίνοι τὴν γλῶσσάν του.

Τότε ὁ Χορτίδης κύψας τῇ ἐπιθύρῃσεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ οὖς.

— Ἀκούς ἐκεῖ! πῶς ὄχι, διάβολε! ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος, ἐν ᾧ ἐπορφυροῦντο αἱ παρειαί του· καὶ θὰ ἴδῃς. . . ἀπὸ ἀπόψε θάρχησω. . .

— Λὲς νὰ κατορθώσῃς τίποτε;

— Parole σοῦ λέγω, στοιχηματίζω πῶς ἀπόψε θὰ τὴν φιλήσω.

— Αὐτὸ εἶνε εὐκόλο. . . 'μπορεῖς νὰ τὴν φιλήσῃς καὶ μπροστὰ στὸν Λέοντα, ἔτσι χάριν φιλίας· εἶπεν ὁ Φίλιππος Καλάτος.

— Ἀμ δὲ θὰ τὴν φιλήσω 'μπροστὰ του! casus belli γυρεύεις ἐσὺ πάλι;

Δὲν ἐδυνήθησαν καὶ πάλιν νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα, διότι ἦτο γνωστὸν τὸ ἔκτακτον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ὑπὲρ τῆς κόρης ἐδείκνυνεν ὁ Λέων. Διὰ τοῦτο, τοιαῦτα ὁμιλίας ἐκ μέρους φίλων του, ἦσαν ἀνάρμοστοι καὶ βδελυκταί· ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων τόσῳ φάουλῳ δὲν θὰ περιέμενέ τις εἰλικρινεστέρην διαγωγήν.

Ἡ συνομιλία διεκόπη, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Λέων, στηρίζων ἐπὶ τοῦ βραχίονος λευχείμονα νεάνιδα, κόρην ἀνωτέρου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου. Ἐφημίζετο διὰ τὸ ὑπερήφανον καὶ ἀρρενωπὸν

κάλλος τῆς, τὴν ἄκραν ζωηρότητα, καὶ τὴν προτίμησιν, ἣν ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν τελευταίως ὁ Λέων. Πολλοὶ ἔλεγον ὅτι εἶνε ἡ συστηματικὴ ἐρωμένη του, κατὰ τὴν φράσιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐρωτολόγων. Ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ Λέοντος καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν ὁμίλον.

— Νά σας 'πῶ, κύριοι, δὲν χορεύετε; ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

— Προτιμῶ τὸ κάπνισμα καὶ τὴν συνομιλίαν, δεσποίνης, ἀπῆντησεν ὁ Χορτίδης ἔχων περισσώτερον τὸ θάρρος.

— Μπα. . . ὠραία ἀπάντησις! καὶ δὲν καταβαίνειτε τότε εἰς τὸ καφενεῖον; Σηκωθῆτε γρήγορα νὰ χορεύετε! . . . καὶ τα κορίτσια δὲν ἔχουν καθαλιέρους!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπιτακτικῶς, μετεκίνει τὰ καθίσματα βιάζουσα τοὺς νέους νὰ ἐγερθῶσι, καὶ εἴτα, ὠθήσασα αὐτοὺς ἐμπρός, τοὺς ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἶθουσαν, ὡς ποιμνιον ἀποσχωρτήσαν εἰς τὴν μάνδραν.

— Ἀκούς ἐκεῖ! ἔλεγεν ὁδηγοῦσα τοὺς χορευτάς· νὰ τοὺς προσκαλεῖ ἐδῶ ἡ οἰκοδεσποῖνα καὶ αὐτοὶ νὰ κρύβωνται. . . νὰ φέρονται τὰ γνωστά τοὺς κορίτσια νὰ χορεύουν μὲ ξένους καθαλιέρους. . . Κωθῶνις τοῦ διαβόλου, ἀλήθεια καὶ ἀπ' ἀλήθεια!

— Ἀριστούργημα! ἔλεγεν ὁ Λέων γελῶν ἀπὸ καρδίας.

Ἐπαυσαν τὰ ἀστεῖα, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ, ὅπου ἐπεκράτει ἐπίσημος σοβαρότης. Ὁ στρόβιλος ἐξηκολούθει ζωηρὸς, καὶ ὑπὸ τοὺς γαργαλιστικούς ἤχους τῆς λαμπρᾶς ὀρχήστρας, οἱ φίλοι μας ἐκόντες ἄκοντες ἔλαβον μέρος.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἀστεριάδης προσεπάθει πάσῃ δυνάμει νὰ εὐκρεστήσῃ τῇ Βασιλικῇ· αἱ περιποιήσεις του, τὰ βλέμματά του, οἱ τρόποι του, ἐπέσπασαν τὴν προσοχὴν τοῦ Λέοντος, ὅστις τοὺς ἐπέβλεπε, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Μόνον ἐγένετο ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς, ὅταν μετὰ τινας κύκλους στρόβιλου, ὁ Κρίτων ἀπέθηκε τὴν περιπόρφυρον χορευτρίαν ἐπὶ τοῦ χεῖλους ἀνακλίντρου καὶ συνέσφιγξε διὰ τῶν δακτύλων τὸν βραχίονα, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ παρατηρητοῦ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐσιώπησε, διπλασιάζας τὴν ἐπιβλεψίν. Ἡ Βασιλικὴ, ἀθῶα καὶ ἀμόλυντος, ἐθεώρησε τὴν θλίψιν ἐκείνην ὡς ἀδεξιότητα, ὡς λάθος, τὸ ὁποῖον εὐκόλως συνεχώρησεν εἰς φίλον, τόσῳ καλὸν καὶ συμπαθῆ, οἷος τῇ ἦτο ὁ Ἀστεριάδης.

Ἔπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐταῖς ἐπαρχίας καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελεῶν.]

Pierre Zaccane: « Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρίσιων », Δραχμὰς 4 (4,20)

Maximilien Perrin: « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια » ἢ τοι « Ἀπονημονεύματα Ἀλικῆς Δι-Μερβίλλ », (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ιουλίον Βέρν: « Ἡ Πλωτὴ Πόλις » Δραχ. 1 (1,20)

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.